

Nakon pisanja Dana Kotoraninu Vesku Đedoviću i njegovim sinovima najprije pomogla Banku hrane

Paket sa prehrambenim i higijenskim artiklima stigao je u akciji Redakcije „Dana” i kompanije Delhaize Crna Gora iz Podgorice i u ruke 49-godišnjeg Veska Đedovića i njegova dva sina Mirka (8) i Miloša (10), koji žive u bivšoj kasarni na Glavatima, na razmeđi Prčanja i Mua, pet kilometara od Kotora.

- Zahvalan sam vam za ovo što ste uradili, i djeca su zahvalna što ste nam pomogli, nijesam neki veliki govornik... Ovaj paket će nam malo olakšati život - kaže Đedović. On dodaje da je nakon pisanja „Dana” o njegovom i životu njegovih sinova dobio prvu ponudu za posao od jedne firme iz Nikšića.

{fblike}{fshare}

- Jedna gospođa, vlasnica firme, nakon pisanja u „Danu” ponudila mi je zanimljiv posao i ja već razmišljam o tome, kaže naš domaćin. Đedovići žive od socijalne pomoći od 90 eura i dječjih dodataka, sa kojima, uz i povremenu zaradu od fizičkog posla, pokrivaju troškove hrane i prevoza do OŠ „Ivo Vizin” na Prčanju, dok je potrebe odjeće i obuće malo teže namiriti. Sezona je prošla, pa je i posla manje, te je kriza stegla još više. Svako jutro djeci treba dati za marendu, nabaviti gorivo za prevoz do škole i nazad, ali je sada kraj polugoda, pa će biti malo lakše do 28. januara, kada počinje drugo polugodište.

Dječaci su primjerni učenici, Miloš je vrlo dobar, nadaren je za likovno izražavanje, te je Vesko

već okačio njegove radove po zidu, a Mirko je dobio „ističe se” - on brže shvata matematiku, bolje računa, objašnjava Vesko, zadovoljan obojicom. On je nakon 14 godina rada u Vojsci ostao bez posla, a do penzije je daleko, te mora da se snalazi kako bi djecu izveo na put. Srećom, gazda koji je kupio kompleks, angažovao ga je da boravi u objektu i da ga čuva, što Đedovićima umnogome olakšava, jer ne plaćaju stanarinu.

Između naše dvije posjete u Grahovu, gdje je rođen, preminula je njegova majka, što je bio povod da sa nama podijeli lijepa sjećanja na nju i na ono što je od nje naučio, a danas to i sam primenjuje u vaspitanju svojih mališana. Pošto je Miloš sa odobravanjem komentarisao naslov u Danu „Najljepši je očev hljeb” i pitao kako novinari znaju da je to tako, objašnjenje je stiglo od Veska – on i njegova braća i sestre su kao djeca najviše voljeli vruć hljeb ispod sača, koji je pekla njegova majka. Od nje je naučio puno, a pošto je po struci kuvar, naučio je da kuva i drukčije.

- Kod vojske sam naučio preživljavanje u prirodi - kako od trave i bilja možete napraviti fini ručak. Nadam se da nam neće trebati za preživljavanje, ali treba se okrenuti prirodi - mi smo previše razmazili djecu. Evo danas sam kuvao „vojnički pasulj”, dječaci su pojeli, ali ako nema mesa za ručak, neće da jedu. Kad krenu u školu, neće doručak koji spremim kod kuće, ali hoće onaj hamburger ili picu koja je pečena juče, pa je donesu ujutru i podgriju, pa malo-malo, djeca dođu kući sa želudačnim problemima. Treba se okrenuti prirodi – zato sam posadio koprive, ima i žučanice, a Miloš obožava masline, naučio sam ga da ih sakupi i ukisjeli sam, naučio je recept. Čak mi i skuva kafu kad radim, pomaže mi, sadi povrće, cvijeće, voli prirodu..., zadovoljan je Vesko svojim dječacima. Iako je ranije kupovao vreće brašna za hljeb, odustao je jer je ovdje velika vlaga, brašno ne traje dugo i sada koristi mala pakovanja. Paket hrane u kome ima tjestenina, riže, konzervi, već mu daje ideje za pripremu jela.

- Ima ona „divlja supa”- uspete malo ulja u vodu, malo vegete, stavite tjesteninu ako imate, to je dobro da vam otvori apetit, da imate i poslije supe nešto jesti. Makarone je lako spremiti: kesa makarona, malo sira, dva jaja, malo mlijeka, to su jela koja svako zna da pripremi, ali nema ručka ispod deset eura, to je najmizernije, najjeftinije – ispričao je Đedović.

Majčin hljeb

- Uvijek smo voljeli taj njen hljeb, ona ga ispeče, stavi na prozor, a mi ga ukrademo i za ručak nema hljeba, nas petoro ga pojedemo za tren. Moja majka Eržebet, porijeklom Mađarica, došla je iz Feketića u Crnu Goru prije 40 godina. Otac Radomir je imao 32 godine, a ona je imala 16 kad ju je isprosio dok je bio na odmoru kod kuma u Feketićima, djevojku iz njegovog komšiluka. Majka je bila najstarija od šest sestara i dva brata, pa je udajom olakšala roditeljima. Otac je radio u Pošti u Nikšiću, odslužio je vojsku, te je sa mladom i koferom sio na „ćira” i njime se vratio u Crnu Goru. Nije znala ni riječi srpskog kad je došla. Često nam je u šali rekla: „Ja sam htjela da pobjegnem, da se vratim nazad u ravnicu, kad sam vidjela kamena brda svud okolo”, pa kad je vidjela naš sistem rada i života u zajednici, svi zajedno - braća, sestre od oca su bili tu, stoka u pola kuće, ovamo ognjište, nije bilo šporeta, takvo je bilo vrijeme... Sve je to izdržala, izrodila nas petoro, tri sina i dvije kćerke, napravila je kuću i sve nas držala na okupu, prisjeća se Vesko, podijelivši sa nama uspomene na nedavno preminulu majku.